

บทนำ

[พีแบดซ์ ช่วยเน่ด้วย ฮือๆ~~]

เสียงร้องห่มร้องไห้สะอึกสะอื้นปานจะขาดใจตายจากปลายสายทำให้หัวใจผมเหมือนจะขาดรอนตามไปด้วย เกิดอะไรขึ้นกับน้องสาวสุดที่รักของผม ตอนนี้เราเหลือกันอยู่แค่สองคนพี่น้องแล้วนะ หลังจากที่พอกับแม่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปเมื่อสองปีก่อน ถ้าไม่นับ 'ลิซ' แฟนสาวที่คบกันมาตั้งแต่มัธยมแล้ว ชีวิตของผมก็มีแค่ 'บอนเน่' น้องสาวที่ผมคอยดูแลประคบประหงมอย่างดี ไม่เคยทำให้เจ็บช้ำน้ำใจหรือต้องเสียน้ำตาแม้แต่หยดเดียว ขนาดว่าสมัยผมเรียนอยู่ชั้น ม.ปลาย พวกเด็กผู้ชายที่โรงเรียนมารังแกน้องสาว ผมยังจัดการพวกมันซะแทบจมกกองเลือด เล่นเอาพวกช่วนั้นโดนพักการเรียนไปเป็นเดือนๆ หึ!

แล้ววันนี้มันเกิดอะไร...ยัยบอนเน่ร้องให้ทำไม

"เกิดอะไรขึ้น ใครทำอะไรเธอ"

ผมกำโทรศัพท์แน่น แทบจะขยี้ให้เหล็กละเอียดคามือ อย่าให้รู้ณะว่าใครทำให้ยัยนี้เสียใจ ไม่ผมก็มันต้องแหลกกันไปข้างแน่!!!

[เน่ทำตัวเอง ฮือๆ เน่ผิดไปแล้ว TOT]

"เธอทำอะไร บอกพี่มาสิ พี่ไม่โกรธหรอก คนเราผิดพลาดกันได้"

[เน่...คือ ฮึ๊กๆ ฮึะ!]

ปลายสายดูเหมือนกำลังตกใจกับอะไรบางอย่าง ผมยังไม่ทันเอ่ยปากถามก็ได้ยินเสียงผู้ชายคนหนึ่งดังลุดออกมาซะก่อน ดูเหมือนว่ามันจะแยงเอาโทรศัพท์ของบอเนเน่ไปคุยแทน

[ไ้ แบดซ์ ☺]

"แกเป็นใครวะ ปล่อยน้องสาวฉันเดี๋ยวนี้!!!"

[จๆ อารมณ์ร้อนซะจริงนะ ใจเย็นๆ ก่อนนะ ^^]

"ไม่เย็นแล้วว้ยยย ถ้าไม่ปล่อย มึงตาย!!!"

[มาทีนี้สิ แล้วนายจะารู้ทุกอย่างที่อยากจะรู้]

แม่งเฮ้ย!!! ไอ้หมอนี้มันเป็นใครวะ น้ำเสียงกวนประสาทจนอยากจะพุ่งทะเลโทรศัพท์เข้าไปเอาหมัดกระแทกสักเจ็ดแปดทีให้หายแค้น อยากรจะเห็นหน้าหน้ามันสัก กładยั้งใจมาจับน้องสาวผมไป แล้วยังมีหน้ามาบอกให้ผมใจเย็นอีก ลองให้ผมจับน้องสาวมันมาซึ่งพี๊ดไว้หน้าบ้านผมบ้างมัยละ อยากรจะรู้ว่ามันจะยังใจเย็นได้อยู่อีกมัย -_-^^^

"ที่ไหน บอกมา!"

[เซฟเข้าสู่ชั้นใต้ดินของ Boyz Bar ตอนมาถึงบอกคนเฝ้าว่ามาหา มาสเตอร์เจเดน เดียวเขาจะพานายมาหาฉันเอง]

"เออ! จะไปเดี๋ยวนี้ แกห้ามแตะต้องน้องสาวฉันเด็ดขาด ถ้าน้องสาวฉันมีรั้วรอยอะไรแม้แต่นิดเดียว ฉันไม่เอาแกไว้แน่ คอยดู!!!"

Boyz Bar

ผมซึ่ง V-Strom สีดำคันโปรดออกจากห้องพักในมหาวิทยาลัยมาอย่างรวดเร็ว ไม่รู้ว่าคิดถูกหรือคิดผิดกันแน่ที่ตัดสินใจส่งยัยบอเนเน่ไปอยู่โรงเรียนประจำหญิงล้วน ผมคิดว่าที่นั่นจะปลอดภัยซะอีก ไม่มีพวกผู้ชายเลวๆ ที่จะมาหลอกทำร้ายน้องสาวผม ไม่มีครูผู้ชายชั่วๆ ที่ชอบทำก้อรอก้อตึกกับนักเรียนหญิง แล้วทำไม ทำไมวะ! ไอ้สารเลวนั้นมันเป็นใคร มาเอาตัวยัยบอเนเน่ออกไปจาก

โรงเรียนได้ตอนไหน แล้วทำไมต้องเป็นยัยนี้ ในเมื่อมีเด็กผู้หญิงน่ารักๆ อยู่ในโรงเรียนนั่นตั้งเยอะตั้งแยะนะ =_;

บ๊าบอ! อย่าให้ผมเจอหน้ามันระยะประชิดนะ ผมจะต่อยมันให้คว่ำเลย
ไอ้เวรเอ๊ย!!!

"จองไว้รีเปล่าครับ"

พนักงานต้อนรับหน้าต่าง่อยๆ เอ่ยปากถามผมด้วยสีหน้านอบน้อม ผมพยายามกัดฟันข่มใจ นับหนึ่งถึงสิบ ไม่เปลอระบายอารมณ์ใส่ไอ้หมอนี้ไป เพราะท่าทางมันคงไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรกับใครเขาหรอก...

"ไอ้เวรเจตนาอยู่ไหน"

"อะ...อะไรนะครับ -O-"

"นายรู้ว่าฉันหมายถึงใคร ฉันถามว่ามันอยู่ไหน!"

"คือว่า..."

"พาฉันไปหามันเดี๋ยวนี้!!!"

ผมกระซอกคอเสื้ออีกฝ่ายด้วยความหงุดหงิด น่องผมจะเป็นจะตาย ยิ่งงแล้วบ้างก็ไมรู้ ยังมาทำอีกซักซ้าอยู่อีก ไมรู้หรือไงว่าใจผมมันร้อนเป็นไฟ จนแทบจะระเบิดออกมาอยู่แล้ว

"ครับๆ ได้ครับ"

...

พนักงานหน้าอวยเดินนำผมเข้ามาข้างใน ที่นี้ตกแต่งด้วยไม้มะค่า สีดำสนิท มีกลิ่นเหล้าและกลิ่นบุหรืคละคลุ้ง ผู้คนยังมากันไม่ค่อยหนาแน่น เพราะเป็นช่วงหัวค่ำ มันพาผมลัดเลาะหลบมุมมาเรื่อยๆ จนมาถึงลิฟต์ตัวหนึ่ง ที่ซ่อนตัวอยู่ตรงมุมอับของร้าน จากนั้นก็เดินนำผมเข้าไปในลิฟต์ กดเลข B1 ซึ่งอยู่ล่างสุด จากนั้นก็รอให้ลิฟต์เคลื่อนตัวลงเรื่อยๆ ก่อนจะเปิดออกอีกครั้งหนึ่ง...

ยัง! ยังไม่ถึง

นี่ถ้าปล่อยให้ผมเดินกลับคนเดียว ผมจะกลับยังงี้ถูกวะเนี่ย โครต ลีกลับอะ =_ แต่ช่างเหอะ ขอแค่ช่วยยับยอนเนให้ได้ก่อน ยิ่งงี้ก็คงต้องหาทางหนีออกมาจนได้นั้นแหละ

"ถึงแล้วครับ"

ในที่สุดพนักงานหน้าอัยก็พาผมมาหยุดอยู่ตรงห้องห้องหนึ่งที่มีประตู
ด้านหน้าสีแดงเพลิง มีตัวอักษรภาษาอังกฤษติดอยู่ที่ประตูว่า...

'B F R'

ผมไม่รู้หรือว่ามันย่อมาจากอะไร องค์กรค้าเด็กผู้หญิงอะไรแบบนี้
หรือเปลววะ แต่ช่างเหอะ...จะทำอะไรก็ทำไป เรื่องของมันอยู่มาอยู่กับน้องสาว
ผมเป็นพ่อ ไม่งั้นเราต้องฟังกันไปข้าง!!!

"ห้องนี้ไซ้มัย"

ผมเข้าไปที่ประตูสีแดง พนักงานหน้าอัยพยักหน้าหงึกหงัก

"ครับผม เชิญตามสบายนะครับ"

พุดจบอีกฝ่ายก็หมุนตัวแล้วรีบเดินจากไป ท่าทางคงกลัวว่าถ้าขึ้นอยู่ต่อ
มีหวังอาจจะโดนลูกหลงจากพายุอารมณ์ของผมก็เป็นได้

ปังๆๆๆ

ผมหันไปทูปประตูสีแดงเสียงดังจนไม้แทบร้าว ปากก็ตะโกนเรียกไอ้คน
ที่จับตัวน้องสาวผมไปด้วยความหงุดหงิด

"ไอ้เจเคน! ฉันทมาแล้ว เปิดประตูสิวะ"

"เข้ามาได้เลย ประตูไม่ได้ล็อก"

เสียงคนข้างในตะโกนตอบกลับมา เล่นเอาผมชะงักมือแทบไม่ทัน แล้ว
นี่ทูปประตูรั้วๆ อย่างกับคนบ้าทำไมวะเนี่ย น่าโมโหเว้ย!

ผลั้วะ~

ผมกระซอกประตูให้เปิดออกอย่างรวดเร็วแล้วแทบจะถลาเข้าไปอละวาด
ในห้อง แต่ยังไม่ทันมุ่งไปหาไอ้คนที่ชื่อเจเคนเลย ร่างเล็กๆ ของน้องสาวที่
ผมรักที่สุดก็พุ่งเข้ามาอกอดผมเอาไว้ซะก่อน เธอกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่าง
น่าสงสาร...

"พีแบดซ์ ฮือๆๆๆ พีแบดซ์มาแล้ว U_U"

"บอหน้! เกิดอะไรขึ้น เธอมาทำอะไรที่นี่ หรือใครจับตัวเธอมา O_O"

ผมกอดน้องสาวเอาไว้แน่น เธอตัวลั่นหวาดผวา เธอแต่ร้องให้ชุกอกผม ทำเดียว ไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมาพูดคุยอะไรเลยสักคำ ผมก็เลยต้องหันขวับไปหาบุคคลที่นั่งไขว้ขาอยู่บนเก้าอี้ทำงานสีด้ากลางห้องแทน

"แก! แกทำอะไรน้องฉัน!"

ไอ้หมอนี่เป็นใครก็ไม่รู้เพราะมันไม่ยอมเปิดเผยหน้าตา มันสวมเสื้อหนึ่งสีดำทับเสื้อเชิ้ตสีเทาเข้มด้านในแล้วใช้ชุดคลุมศีรษะเอาไว้ นอกจากนั้นยังมีหน้ากากสีขาวคาดปิดใบหน้าช่วงล่างเอาไว้ด้วย สิ่งที่ผมมองเห็นบนใบหน้าของมันในตอนนั้นก็มืดต๋อตาซีแดงเพลิงซึ่งดูลึกลับและน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก ถึงจะพอเดาได้ว่าใส่คอนแทกเลนส์อยู่ก็เถอะ ลางสังหรณ์ลึกลับๆ เตือนผมเอาไว้ว่าผู้ชายคนนี้นั้นต้องไม่ธรรมดา...และคงไม่ใช่บุคคลที่จะต่อกรด้วยง่ายๆ เหมือนที่ผ่านมาอย่างแน่นอน

"ฮะๆ ฉันเหวอจะทำอะไรน้องสาวนาย ยัยนี้ทำตัวเองทั้งนั้น!"

"น้องฉันทำอะไร!"

"ถามน้องสาวนายดูเองสิ พ่อรูปหล่อ ☺"

ถึงผมจะมองไม่เห็นริมฝีปากของมัน แต่สังเกตจากดวงตาก็พอรู้ได้ว่ามันกำลังยิ้มเยาะผมอยู่ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเด็กผู้หญิงใสๆ แบบยับบอนเน่จะมาเกี่ยวข้องกับอะไรกับคนพรรค์นี้ได้ ดุยงังก็ไม่เข้ากันอย่างสิ้นเชิง เหมือนจับหนูน้อยหมวกแดงมาร้องเพลงกับแฟรงเกนสไตน์ยังงัยงั้น =_=

"บอนเน่! หยุดร้องให้แล้วบอกพี่มาเดี๋ยวนี" ผมดันร่างเล็กๆ ของน้องสาวให้ออกห่างเล็กน้อย ก่อนจะก้มลงจ้องหน้าเธออย่างคาดคั้น น้ำตาของเธอยังคงไหลริน ดวงตานั้นน่าสงสารราวกับลูกกวางน้อยนี้แหละที่ทำให้ผมมักจะใจอ่อนอยู่เสมอ "ไอ้หมอนี่มันจับตัวเธอมาทำไม"

"เน่...เน่"

บอนเน่ยังคงสะอึกสะอื้น เธอไม่ยอมสบตาผม นั่นเป็นสัญญาณเตือนว่าเธอกำลังมีอะไรปิดบังผมอยู่

"พูดความจริงกับพี่มา"

"ถ้าเน่บอกไปแล้วพี่อย่าโกรธเนนะ...ฮือๆ"

"ฮืม...พี่จะพยายามไม่โกรธ"

"ไม่ได้...พีต้องไม่โกรธ นะคะ นะๆ T^T"

"โอเค พุดมาเถอะ พีไม่โกรธ"

แต่ถึงผมจะโกรธ สุดท้ายพอเธอเข้ามาอดอ้อน ทำตาเศร้าๆ แล้วก็มีมา นอนซุกตักผมเหมือนลูกแมวอ่อนๆ ผมก็มักจะใจอ่อนอยู่ดี เพราะงั้น...บอก ไม่โกรธไปนั่นแหละ ถูกต้องแล้ว -_-;

"คือ...เน...เนติดหนี้ BFR อยู่หนึ่งแสนบาท TOT"

"ว่าไงนะ!"

มือไม้ผมอ่อนแรง แข็งขาแทบจะยืนไม่อยู่ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน! น้องสาว ผมเพิ่งจะอายุสิบเจ็ด เรียนอยู่ชั้น ม.5 แต่มีหนี้สินติดตัวตั้งหนึ่งแสนบาท!!!

มันจะเป็นไปได้ยังไง ยัยนี้ต้องโดนหลอกแน่ๆ -_-++++

"เน่ขอโทษนะพีแบดส์ เน่ขอโทษ ฮือๆๆ"

"เดี๋ยวก่อนนะบอเน"

ผมพยายามตั้งสติ เจอเรื่องแบบนี้ถึงกับไปไม่เป็นเลย ตอนแรกตั้งใจจะ มาชดกับไอ้เศษเดนอะไรนั่นเต็มที แต่ตอนนี้มันอะไรกันวะ! กลายเป็นว่าน้อง สาวผมไปติดหนี้ไอ้เวรคนนี้ตั้งเป็นแสนเนี่ยนะ

"นี่เธอเข้าบ่อนหรือ แล้ว BFR มันคือองค์กรอะไร พีไม่เห็นเคยได้ยิน -_-;"

คूंๆ ว่าจะเห็นไอ้ตัวย่อแบบนี้อยู่ที่หน้าประตูห้องด้วย แต่ผมก็เดา ความหมายของมันไม่ออกอยู่ดี

"มันไม่ใช่บ่อนนะคะ แต่มันคือ Boy For Rent"

งไปกันใหญ่ -O-

"พีไม่เข้าใจ บอเน นี่มันคืออะไร"

"มันคือการให้เช่าผู้ชายคะพี >O<"

ฮะ!? =[]=

บ้า! เป็นไปไม่ได้ มีเรื่องแบบนี้อยู่บนโลกด้วยหรือวะ ร้านเช่าผู้ชาย? WTF!!! แล้วที่พีคิดว่านั่นก็คือน้องสาวสุดรักสุดหวงของผมนี่มาใช้บริการเช่า ผู้ชายเนี่ยนะ ให้ตายเหอะ!!! ผมจะรับมือกับเรื่องนี้ยังไงดี ้วยยย!!! ให้ต๋อยหน้า

* เรื่องสมมติ ไม่มีอยู่จริงคะ

ไอ้เจเดเนยยังจะง่ายกว่า -*

"อย่าบอกนะว่าเธอ...เซ้าไอ้หมอนี่นะ!"

ผมขึ้นไปที่ไอ้เจเดเนยซึ่งยังคงนั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน เล่นเอามันสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะช่วยอธิบายให้

"เข้าใจผิดแล้ว ไม่เคยมีใครเซ้าฉันได้ เพราะฉันเป็นเจ้าของที่นี่ และจะไม่อนุญาตให้ใครมาเซ้าฉันด้วย"

"แล้วน้องสาวฉันไปเซ้าหมาที่ไหนมา"

"พูดไปนายก็ไม่ว่าหรอก เขาเป็นหนึ่งในสมาชิกของ BFR แล้วน้องของนายก็เลือกเซ้าเขาไป"

"ตอนนี้นั้นไปมุดหัวอยู่ไหน!"

"พี่อย่าทำอะไรซีริ่นเลยนะคะ เขาไม่ผิด เน้ผิดเอง เรื่องทั้งหมดเป็นเพราะเน้คนเดียว ฮือๆๆ" ยัยบอนเน้ร้องห่มร้องไห้พลงเกาะแข่งเกาะขามผมเหมือนลูกลิง ทำท่าทำทางเป็นห่วงมันซะเหลือเกิน...

หึ! แต่อย่างน้อยๆ ตอนนี้อยู่ที่ห้องฉันแล้วละ ไอ้ซีริน

"แล้วเธอไปเซ้ามันทำไม เซ้ามาได้ยังไง พี่อุตส่าห์ส่งเธอไปอยู่โรงเรียนประจำหญิงล้วน จะได้ไม่ต้องเจอไอ้พวกผู้ชายหน้าหม้อ แต่เธอก็ดันไปหาเซ้าเอาซะเองแบบนี้ มันใช้ได้หรือ ถ้าพ่อแม่ยังอยู่ พวกท่านจะรู้สึกยังไง ทำไมไม่เห็นแก่พวกท่านบ้าง!"

พูดไปผมเองก็เจ็บปวดเหมือนโดนแทงไปทั่วร่าง ก่อนหน้านี้เราสองคนเรียนอยู่ที่เดียวกันซึ่งเป็นโรงเรียนสหศึกษา ผมจึงสามารถคอยดูแลบอนเน้ได้ตลอด ไม่มีใครแตะต้องเธอได้ แต่พอผมเข้ามาวิทยาลัย ผมจำเป็นต้องห่างจากเธอ ด้วยความที่ผมกลัวว่าถ้าเธอไม่มีผมคอยปกป้องแล้ว มันจะต้องมีพวกผู้ชายมาคอยยุ่มยามกับเธอแน่ เพราะบอนเน้เป็นเด็กน่ารัก เป็นทั้งเด็กกิจกรรม ดรัมเมเยอร์ และดาวโรงเรียน ผมก็เลยตัดสินใจทำเรื่องย้ายเธอมาอยู่โรงเรียนประจำหญิงล้วนแทน และจะคอยไปรับทุกเสาร์อาทิตย์ ยกเว้นถ้าวันไหนผมไม่ว่างก็จะปล่อยให้เธออยู่ในหอพักของโรงเรียนไปก่อน โชคดีที่ทางโรงเรียนเข้าใจ รับเธอเข้าเรียนเป็นกรณีพิเศษ

แต่ใครจะรู้ว่านี่เป็นเหมือนดาบสองคม...ทำให้น้องสาวของผมถึงกับ

ต้องเช่าผู้ชาย!

"ไม่ใช่หรือนั่นนะคะพี่แบดซ์อย่าเพิ่งเข้าใจเน่ผิด เน่กับชินไม่ได้มีอะไรกัน"

"เธออย่ามาโกหกพี่ ทำถึงขนาดนี้แล้ว พูดกันตรงๆ เลยดีกว่า เช่าผู้ชาย จะเอามาทำอะไรได้นอกจากเรื่องพวกนั้น หรือเธอจะบอกพี่ว่าเธอเช่าหมอนั้น เพื่อเอามาดูเล่นแทนตุ๊กตาไร้รูปร่าง คิดว่าพี่โง่อย่างงั้นใช่ไหม ฮา!!!"

ว่าจะไม่โกรธแล้วนะ แต่ก็อดไม่ได้ โกรธทั้งตัวเอง โกรธทั้งน้องสาว รวมไปถึงไอบีบริการบ้าง นี่ด้วย คนทำมันต้องชั่วแค่ไหนวะถึงได้คิดกิจการแบบนี้ มาหลอกเอาเงินเด็กสาวได้นะ

ไร้สาระชิบ -_-;;

"คือว่า...เน่แค่เช่าเขามาเป็นแฟนเฉยๆ นะคะ"

"ว่าไงนะ!"

"คือ...ที่โรงเรียน ในกลุ่มของเน่ทุกคนมีแฟนกันหมดแล้ว ยกเว้นเน่ T^T ทั้งที่เน่หน้าตาดีสวยกว่าคนอื่น แต่เพราะพี่แบดซ์นั้นแหละ หวงเน่มากเกินไป ทำให้เน่ไม่มีแฟน เพื่อนๆ เพื่อน เน่ทนไม่ได้"

เออเว้ย! สรุปลมคิดใช่ไหมที่หวงน้องมากเกินไป แล้วโลกใบนี้มันอะไรกันวะ เราอยู่ในยุคที่การไม่มีแฟนเป็นเรื่องน่าอายไปแล้วเหออ คนโสดไม่มีที่ยืนในสังคมอีกต่อไปแล้วงั้นสิ อยากรจะบ้า!

"บอเน่! เธอเพิ่งอายุสิบเจ็ดเองนะ จะรีบมีแฟนไปทำไม แล้วพี่ก็ไม่ได้ห้ามเธอมีแฟนด้วย แต่อย่างน้อยเธอควรจะรอเข้ามาหา'ลัยก่อน ไม่ใช่รีบมีตั้งแต่ตอนนั้น มันเร็วเกินไป"

"เน่ก็ได้จะมีแฟนจริงๆ ชะหน่อย เน่แค่เช่าเขาไปแก้งทำตัวเป็นแฟนเน่เฉยๆ"

เออเว้ย!

"แล้วไง เธอก็เลยมาใช้บริการที่นี่ โดยที่ตัวเองก็ไม่มีเงินสักบาทเลยเนี่ยนะ"

"เน่มีนะ เน่มีเงินเก็บอยู่สามพัน >_<"

"แล้วหนึ่งแสนบาทนี่มันคืออะไร!"

"ค่าแรกเช่าห้าพันบาทต่อคน"

ไอ้เวรเจเดนแทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ นี่มันยังโชคดีนะที่เรื่องนี้ทำให้ผม
ช็อกมากจนทำอะไรแทบไม่ถูก ไม่งั้นสี่ตาของมันได้แดงหนักกว่านี้แน่ โดนกฎ
ต่อยศตาแตกโงะ!

"แต่น้องฉันมีเงินแค่สามพันไม่ใช่รีง"

"หลังจากนั้นเช้าวันละสองพันบาท"

ไอ้เจเดนไม่สนใจในสิ่งที่ผมพูด มันยังคงพูดค่าใช้บริการร้านมันชอิตๆๆ
หน้าเลือดชิบ! เช่าผู้ชายวันละห้าพันบาท นี่มันกะเป็นมหาเศรษฐีเลยหรือโง
วะ หลอกเอาเงินได้แม้กระทั่งเด็กๆ เหลือเชื่อ -_-;;

"จะก็บาทก็เหอะ ปัญหาคือน้องฉันไม่ได้มีเงินมากขนาดนั้น แล้วแกให้
น้องฉันเข้าไปได้ยังไง"

"ก็น้องสาวนายมัดจำไว้สามพันบาท แล้วบอกว่าพี่ชายของเรามีเงิน
เยอะมาก แต่ตอนนี้ยังติดต่อไม่ได้ ก็เลยขอติดเอาไว้ก่อน เช่นสัญญา ปีมลาย
นี้มือเอาไว้เป็นหลักฐานเรียบร้อย แถมยังบอกว่าถ้าติดต่อพี่ชายได้เมื่อไหร่
ก็จะเอามาจ่าย"

มีเงินเยอะมาก??? -_-; เออ เยอะมากเลยวะ ตั้งแต่พ่อแม่เสียชีวิต
ผมก็ต้องทำงานพิเศษหาเงินเลี้ยงตัวเองและน้องตัวเป็นเกลียวหัวเป็นน็อต
รายได้ต่อเดือนอย่างหูกก็แค่หลักหมื่น จะไปมีปัญญาหาเงินหลักแสนมาจาก
ไหนได้วะ ให้ตายสิโว้ย!!!

"ฉันไม่ได้มีเงินเยอะมากขนาดนั้น แกโดนน้องสาวฉันหลอกแล้ว ไอ้จิ้ง!"

"ฉันไม่สนหรอกว่าใครพูดจริง ใครโกหก แต่ที่แน่ๆ น้องสาวนายติดหนี้
ฉันหนึ่งแสนบาท และฉันต้องการเงิน!"

"แต่ฉันไม่มี" ผมยกไหล่กลางจับมือยับบอนเนเอาไว้ให้แน่น "ต่อให้แก
ฆ่าฉันให้ตายซะเดี๋ยวนี้ ฉันก็ไม่มีเงินให้แกหรอก ทำใจซะเถอะ"

"แตกต่างกันที่ต้องทำใจ"

กรึ๊ก~

"เฮ้ย! จะทำอะไรวะ O_O"

ไอ้ชั่วเจเดนมันหยิบปิ่นขึ้นมาตอนไหนก็ไม่รู้พลางขึ้นนกเอาไว้เพื่อ

เตรียมลั่นไก จากนั้นก็จ่อปากกระบอกปืนมาที่ร่างเล็กๆ ของยัยบอนเน่ ทำให้ผมต้องรีบดันร่างน้องสาวให้กระเียบไปหลบอยู่ด้านหลัง แล้วใช้ตัวเองเป็นที่กำบังให้แทน

"ในเมื่อฉันไม่ได้เงิน ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องเก็บพวกแกไว้"

ไอ้เจเดนพูดอย่างเลือดเย็น มิน่าล่ะทำไมดวงตาของมันถึงเป็นสีแดง เชื้อสายปีศาจชัดๆ!

"ฆ่าพวกฉันให้ตายแล้วจะได้อะไร แกก็ไม่ได้เงินคืนอยู่ดี"

"แต่ฉันก็ได้ความสะใจไง อีกอย่าง...ฉันจะฆ่าแกให้ตายก่อน แล้วค่อยเอาน้องสาวแกไปใช้งานต่อ"

"ใช้งานเชี่ยอะไรวะ!"

"อ้อ...แกคงไม่รู้สินะ นอกจาก Boy For Rent แล้ว Girl For Rent เราก็มีด้วยเหมือนกัน ^^"

"เรื่องซั่วๆ นี่ขยันสร้างเนอะแกเนี่ย"

"ฉันซั่วได้มากกว่าที่แกคิดอีก ถ้าแกไม่จ่ายเงินฉันนะ"

ดวงตาสีแดงของมันอยู่ดีๆ ก็สว่างวาบขึ้น ทำให้ผมเริ่มรู้สึกขนลุกแบบแปลกๆ ถึงแม้ว่าหน้ากากจะปิดใบหน้าด้านล่างของมันเอาไว้ได้หมด แต่ผมก็พอจะเดาได้ว่าตอนนี้มันกำลังสะยะยิ้มใส่ผมอยู่

"ก็บอกแล้วไงว่าฉันไม่มี จะให้ทำยังไง"

"ฉันมีทางออกจริงๆ ให้แก สนมั้ยล่ะ ไอ้หน้าหล่อ ☺"

"ทางออกอะไร"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)